

"És quan sóc feble que sóc realment fort"

Tots experimentem contínuament les nostres fragilitats físiques, psicològiques i espirituals, i veiem al nostre voltant una humanitat que sovint sofreix i està perduda. Ens sentim febles i incapaços per resoldre aquestes dificultats, fins i tot d'afrontar-les, i ens limitem, a tot estirar, a no fer mal a ningú.

L'experiència de Pau de Tars, per contra, ens obre un horitzó nou: en reconèixer i acceptar la nostra debilitat, podem oferir-nos, tal com som, per amor i això ens sostindrà en el nostre camí. En efecte, el mateix Pau afirma: **"És quan sóc feble que sóc realment fort"**.

Referint-se a això, Chiara Lubich va escriure: *"La nostra raó es rebel·la davant d'una afirmació d'aquest tipus, perquè hi veu una flagrant contradicció o simplement una agosarada paradoxa. En canvi, aquesta afirmació expressa una de les veritats més altes (...)"* Som més forts precisament quan experimentem més debilitat. De fet, el lliure pensador Mahatma Gandhi, deia: *"L'Amor és la força de l'humil però és la més poderosa de la qual disposa el món"*.

Per tant, en la nostra debilitat, en l'experiència de la nostra fragilitat s'amaga una ocasió única: la d'experimentar la força de l'Amor (amb majúscula).

És la paradoxa de l'amor, tal com vèiem a la IDEA del MES passat: els masos són els feliços, perquè treballen per la pau.

Comentant aquesta experiència de Pau, Chiara afegia: *"(...) L'opció que com a persones sàvies hem de fer és totalment contrària a la que es fa ordinàriament. Aquí es va realment a contra corrent. L'ideal de vida del món en general consisteix a tenir èxit, poder i prestigi. Pau, per contra, ens diu que cal gloriar-se de les debilitats. (...) Confiem que l'amor ho pot tot. Per ell podem estar segurs de realitzar obres que valen, que irradien un bé durador i que van a l'encontre de les veritables necessitats dels individus i de la col·lectivitat "*.